

servative vil med hovedstaden. Undskyld jeg nævner De Konservative, men i pressen har vi jo kunnet læse, at det var hr. Hans Engell, som nedlagde veto mod en demokratisk hovedstadsreform, og det er jo også regeringen og De Konservative, som i fællesskab har opfundet og bemandet Sygehuskommissionen, som nu får en helt central rolle i forbindelse med skabelsen af fremtidens sygehusvæsen i hovedstaden.

Da Hovedstadskommissionen sidste år blandt sine tre modeller fremlagde en statsmodel, trak vi vel alle på smilebåndet. Det var den eneste løsning, alle var fuldstændig enige om ikke duede. Det er jo sådan set derfor skæbnens ironi, at vi i dag står med en hovedstadsløsning, der lader det være op til staten at bestemme, hvorledes planlægningen af sygehusvæsenet skal udvikle sig i området i hvert fald frem til år 2002. Det er det billede, man står tilbage med, når man læser regeringens hovedstadsoplæg af 12. marts i år, hvor der lægges op til, at miljøministeren i højere grad skal bruge sine beføjelser i forbindelse med regionplanlægningen.

Med hensyn til sygehusvæsenet truer regeringen direkte med lovgivningsindgreb, hvis sygehuskommunerne i området ikke makker ret og foretager de fornødne indgreb, og det var netop også det, som sundhedsministeren gjorde her fra talerstolen for lidt siden.

I SF er vi enige i, at det ville være godt med en bedre patientbehandling og ressourceudnyttelse i sygehusvæsenet, men vi vil ikke lægge skjul på, at vi er nervøse for, at regeringen nu vil benytte lejligheden til at udvide HS til hele HT-området. Ideen er i hvert fald snublende nær, når man tænker på, at den har lagt sin kommunalpolitiske og demokratiske handlefrihed i lommerne på De Konservative både i forbindelse med hovedstadsreformens skrinlæggelse og nedlæggelse af Sygehuskommissionen. De Konservative har på linje med mange socialdemokratiske bykonger altid haft stor forkærlighed for indirekte valgte organer og mellemkommunale løsninger.

I SF foretrækker vi direkte valg og gennemsigtighed for offentligheden. I SF mener vi, at man med Hovedstadskommissionens betænkning har en historisk chance for at skabe en ordning, som kan sikre en mere hensigtsmæssig, retfærdig og demokratisk hovedstadsløsning for hovedstadsområdet.

I betænkningen peges der på to modeller: En amtsmodel bestående af Københavns og Frederiksberg Kommuner og Københavns Amt eller

en regionsmodel, hvori Frederiksborg og Roskilde Amter også medinddrages. I SF er vi stemt for amtsmodellen, bl.a. fordi det er den, der vil vinde forståelse i hele Danmark. Når man laver større inddelingsreformer i Danmark, bør man gøre det i nogenlunde enighed, og det vil jo alt andet lige også være muligt at udvide modellen senere, hvis der skulle være basis for det, så den på et senere tidspunkt eventuelt kunne komme til at omfatte et større område. Det vil være meget sværere at gå den modsatte vej.

I SF mener vi, at der er nogle helt nødvendige principper, som bør ligge til grund for en kommende hovedstadsreform: Et nyt hovedstadsorgan skal etableres på grundlag af direkte valg og med mulighed for egen skatteudskrivning. Det er også mest demokratisk at sikre et større ansvar for politikerne. Man skal undgå flere selskabsdannelser i den kommunale opgavevaretagelse, idet al erfaring viser, at den offentlige indsigt bliver svækket ved brug af selskabsformer. HS skal rullens tilbage og sygehusopgaven varetages af et direkte valgt forum.

Hvad er regeringens holdning til disse principper? I hovedstadsbetænkningen erklærer man sig enig i disse principper og nævner direkte debatten om HS' demokratiske under-skud. I regeringen har man gjort meget ud af at understrege, at en samlet hovedstadsløsning kun kan vinde bred accept, hvis en større kreds af de kommunale organisationer inddrages i arbejdet, men jeg vil vove den påstand, at det ikke længere handler om flere undersøgelser af opgave- og byrdefordelingen, men om, at Folketinget skærer igennem, for alle sten er allerede vendt i sagen.

Ved et hurtigt tilbageblik på de sidste 5-10 år kom jeg i tanker om en lille halv snes betænkninger, som på den ene eller den anden måde har vendt og drejet opgave- og byrdefordelingen både i hovedstaden og på landsplan i øvrigt, og det handler om Hovedstadsrådet, hovedstadsområdet, diverse hovedstadsrapporter fra Dansk Metal, Dansk Industri og regeringen, de tre Lotzbetænkninger om kommunal og amtskommunal opgavefordeling og udgiftspres og finansiering, betænkningen om Københavns Kommunes styrelse, rapporten om lokale initiativer til samordning af sundhedsvæsenet, Københavns og Frederiksberg Kommuners sygehusudgifter, Landsudvalgets betænkning om den sociale opgavefordeling og den specialiserede folkeskoleundervisning, fornyelse og effektivisering af den kommunale sektor,